

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg takker hr. Per Stig Møller for henvisningerne til Viggo Hørup og Lasse Budtz. Det var jeg glad for at få trukket frem.

Så vil jeg gerne spørge hr. Per Stig Møller, som beskæftigede sig med frihed og suveræniteten, om det ikke også er sådan, at Danmark har et suverænitetssspørgsmål i den her sag.

Hvis vi skal give en sikkerhedsgaranti til et andet land, er det så ikke rimeligt og legitimt, at vi tager stilling til for det første, om vi vil give en sådan sikkerhedsgaranti? Jeg kan huske, at den socialdemokratiske ordfører engang har sagt, at vi ikke vil sende danske soldater ud til en slagmark i Baltikum. Det kan jeg huske at Socialdemokratiet ganske klart har tilkendegivet, og det var et fornuftigt synspunkt, eftersom det kun vil føre os ud i vanviddet. Men sådan var realiteterne, da vi havde den debat. Sådan går jeg ud fra at det stadig væk er for Socialdemokratiets vedkommende.

Men er hr. Per Stig Møller, når det kommer til stykket, indstillet på at gennemføre den sikkerhedsgaranti også i en situation, hvor ingen andre vil bakke den op? For det er jo kendsgerningen. Det er det, vi skal tage stilling til, det er jo det, der er realiteterne. Og er det ikke at putte folk blå i øjnene, hvis man kommer med store, fine ord om optagelse i NATO, når alle ved, at ingen er indstillet – i hvert fald ikke det danske Socialdemokrati – på at sende den danske hær i krig i Baltikum?

Hvis jeg har misforstået Socialdemokratiets position, vil jeg bede fru Ingrid Rasmussen om at rette mig.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Hr. Villy Søvnalds spørgsmål vil jeg besvare på følgende måde: Jeg nægter at tage stilling til en situation, hvor Baltikum skulle være blevet efterladt. I det øjeblik det danske Folketing begynder at ryste på hånden, har man allerede antydnet, at Danmark ikke længere slås for dem i NATO. Danmark vil selvfølgelig slås for dem, og Danmark har sin stemme med den 10. juli, eller hvornår det er, hvor man skal tage stilling til udvidelsen.

Det er klart den danske opfattelse, sådan som der er givet udtryk for af udenrigsministeren og i den dagsorden, som vi er et flertal der står bag, at vi mener, at balterne hører til i første række, og jeg nægter at tage stilling til en situation, som

ikke er opstået. Jeg tager ikke hatten af for manden, før jeg ser ham.

Hr. Albrechtsen spørger, om vi vil give en sådan åben sikkerhedsgaranti. Jamen det er jo en selvfølge, at den sikkerhedsgaranti er alle NATO-lande omfattet af, og alle NATO-lande er forpligtet til at give den. Og den er givet, i det øjeblik de er medlemmer af NATO.

Gert Petersen (SF):

Siden den debat, som vi havde for godt et års tid siden om NATO-udvidelsen, er løbet jo kørt videre, og som en anden ulveflok har NATO's medlemsstater inklusive Danmark forenet sig bag førerulven, USA's administration, og halser uden tøven hen mod de konkrete beslutninger om de første udvidelser; det er dybt foruroligende. Hvordan vil man undgå, at udvidelsen skaber nye og faretruende spændinger? Det spørgsmål er ikke besvaret i denne debat.

Jeg har fået en fornemmelse af, at det store flertal lever i en slags drømmeverden: Det går nok sådan og sådan, og det går nok godt. Til syvende og sidst går det nok alt sammen. Det er sådan noget i den retning, der er hovedargumentet, som jeg hører det, mens jeg derimod ikke har hørt meget til en konkret analyse af, hvad der er sandsynligt.

Det umiddelbare svar er jo – og det er også det, vi har hørt fra udenrigsministeren og andre her – at NATO samtidig vil indgå en forståelse med Rusland. Hvad den skal indebære, er uklart. Nogle taler om en særlig sikkerhedspagt, andre om et partnerskab, andre igen om mere uformelle mekanismer, og så vil man da friholde de nye medlemslande for udstationering af fremmede NATO-styrker og atomvåben – foreløbig indtil videre, men hvor længe? Svaret svæver i vinden. Og det forekommer mig at være noget utopisk snak.

NATO er en militær pagt, hvis erklærede formål er forsvar mod eksterne trusler, ikke mindst i kraft af den amerikanske atomgaranti. Meningen med udvidelsen er følgelig at udvide det område, der dækkes af denne garanti og af NATO's øvrige militære beredskab. Det kan der kun være brug for, hvis der er en trussel mod området, og det kan i givet fald kun være Rusland. Rusland er altså udpeget som potentiel fjende ligesom under den kolde krig, og det er da mindst talt en umulig baggrund for en aftale om partnerskab med Rusland – med den potentielle fjende.